

[Niels Frederiksen.]

Hr. Holstein, der sikkert i bedste Mening har gjort sig til Talsmand for yderligere Hjelpeforanstaltninger for det sønderjydske Landbrug, skulde betænke, at denne Landsdels Landbrugere i Øjeblikket er ude i Forhold og i Tilstande, hvor man skal vare sig for at komme med Overdrivelser. Det ærede Medlem Hr. Holstein gavner efter min Mening ikke Sagen ved at overdrive paa den Maade, som han gjorde paa mange Omraader. Hvis man kender en Smule til Forholdene i de sønderjydske Landsdele og ved, hvordan Sindsstemningen er, hvordan man er lydhør for enhver Overdrivelse, der er til ens Fordel, hvordan man lytter efter enhver Begrundelse, der taler til Undskyldning for ens Fejltrin, saa forekommer det mig, at man i en saa vanskelig Situation, naar man har Ansvar som Politiker, skal være varsom med Overdrivelser af den Art, som det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte.

Alle kender og alle erkender, at Forholdene i Sønderjylland for Landbrugerne dernede er meget, meget vanskelige. Alle ved, at det sønderjydske Landbrug kom til at arbejde under danske Forhold i en meget uberegnelig Tid, der i sig selv bragte Muligheder for Overraskelser paa mange Maader, men kender man Forholdene dernede, saa kan man heller ikke undlade at tage med i Betragtning, at de Valutaforhold, og Pengeforhold, hvorunder det sønderjydske Landbrug kom tilbage til Danmark, som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen fremholdt, for mange sønderjydske Landbrugere bød en økonomisk Fordel, der i hvert Fald for mange kan opveje Vanskelighederne ved en Omlægning af Driften. Hvis det danske Landbrug i al Almindelighed havde haft en Anledning til at konvertere al sin Prioritetsgæld til en Kurs af 30, som efter Realkredit-Kommissionens Oplysninger var det sandsynlige Gennemsnit af den Kursværdi, som man omregnede til i de sønderjydske Landsdele, da havde man her i Danmark i det danske Landbrug overfor Gældsbyrder faaet en Modstandsevne, der havde været værdifuld. Jeg underkender aldeles ikke Vanskelighederne dernede, som jeg allerede har sagt, men paa den anden Side forekommer det mig, at man ogsaa overfor sønderjydske Landbrugere maa have Lov at sige, at de maa tage Tønnen i Nedgangstider som det øvrige Lands Landbrugere, og det er ikke rigtigt Gang paa Gang i Aarevis, i Tiaarsvis, at fremhæve, at en Omlægning af Bedrifterne kan blive ved at være ødelæggende for det sønderjydske Landbrug.

Jeg har dernæst et Par ganske korte Bemærkninger at gøre angaaende Enkeltheder i det ærede Medlems Hr. Holsteins Udtalelser. Det ærede Medlem sagde, at det, det gjaldt om, var at gennemføre en Krisehjælp, som bortfjernede de uretfærdige Ejendomsskatter. Et Øjeblik efter sagde det ærede Medlem, at dette at fritage dem for Ejendomsskatter var som en Draabe i Havet, der intet betød overfor de Vanskeligheder, som man var ude for dernede. (*Holstein:* Det har jeg ikke sagt!). Saa kan det ærede Medlem ikke huske, hvad han selv sagde, og det er heller ikke saa underligt, naar man taler i 2 Timer med den Fart, som det ærede Medlem talte med. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at den Krisehjælp, som blev vedtaget i Kriseloven her paa Rigsdagen, fjerner alle Skattebyrder fra de kriseramte Landbrugere til Amt, Stat og Kommune vedrørende Ejendomsskatter og de personlige Skatter med. Saa er der da vundet Tid til at se, hvordan Forholdene i Almindelighed udvikler sig.

En anden Enkelthed, som det ærede Medlem anførte, ønsker jeg ogsaa at gøre et Par Bemærkninger om. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Ejendoms-skyldansættelsen passede aldeles ikke i Øjeblikket til de nuværende Priser og Værdier og rettede i den Anledning et meget kraftigt Angreb paa Over-Skyldraadet.

Naar man som jeg har Lejlighed til at høre Priser forlangt og erholdt for Landbrug i de sønderjydske Landsdele, drister jeg mig til at paastaa, at der er ikke Mulighed for at erhverve Landbrug i Sønderjylland til den Ejendomsskyldansættelse, der foreligger. I al Almindelighed forlanges der 100 pCt. over Jordværdien for de Jordarealer, som man ønsker at Staten skal erhverve for at hjælpe — ikke Husmændene til at faa Udstykningsjord, men Gaardmændene til at blive af med deres Prioriteter, og selv om man forlanger 100 pCt. over Jordværdien, er det undertiden endda ikke nok til, at Kreditinstitutionerne vil slette de Jordarealer af Panterne. Ejendomsskyldansættelsen maa ikke være saa forkert, naar ens Forlangende i Handel og Omsætning ligger saa langt over, som jeg har givet Udtryk for.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger at fremsætte til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal. Der er enkelte af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som jeg er enig med ham i. Jeg er enig med ham i den Betragtning, at det vil ikke være rigtigt at